

Sobre el Consell de la República

written by Pere Grau i Rovira | 18 de desembre de 2023

A l'[article a Vilaweb del 10/12](#), Vicent Partal, parlava de quines perspectives pot tenir encara el Consell de la República si, quan sigui, els exiliats poden tornar a Catalunya. I també constatava que el Consell no havia correspost a les esperances que s'hi havien posat quan es va fundar, citant també alguns dels motius, per exemple, la coincidència en el temps amb la pandèmia, la segurament encara poca preparació de la població per un sistema digital de participació i d'elecció com el que s'havia triat, i el boicot que li va fer ERC des del començament. Deixant a part si hom està d'acord o no amb totes les parts de l'article, té la virtut de posar sobre la taula una discussió que tard o d'hora ens hauríem trobat davant nostre, i per la qual no és pas sobrer que comencem ja a preparar-nos. És el que vull fer, dins de les meves limitades possibilitats, exposant un parer personal que no espero pas que trobi l'aprovació de tothom. Però pot ser una pedreta més del mosaic d'opinions que vagin sortint. Hi ha dos grans apartats a considerar: el de la utilitat i el de la legitimitat del Consell. Comencem pel primer.

En primer lloc no trobo lògic ni sensat esperar de construccions o institucions creades en circumstàncies tan anòmales i adverses, el mateix funcionament que si fossin part d'una normalitat col·lectiva diària. De la mateixa manera que raons d'efectivitat, han aconsellat de substituir l'Assemblea de Representants per un altre sistema, també el Consell de la República pot prendre altres característiques segons com es desenvolupin els fets. La pregunta feta és quina utilitat té un Consell de la República molt centrat en l'acció exterior, si l'amnistia permet als exiliats de tornar al país. De moment però això de l'amnistia va per llarg i ja veurem si tot plegat

no acaba com el rosari de l'aurora i amb un trencament del pacte per incompliment repetit de banda de Madrid.

La pregunta de la utilitat, però, té, crec jo, un aspecte fonamental que cal no perdre de vista, tant si el Consell és fora o dins del país, tant si pot fer poc o molt. La seva sola existència (tant a fora com a dins) és ja útil en la lluita per la independència, perquè és alhora una àncora i una bandera. Àncora, en tant que és una teulada on poden trobar aixopluc en les seves delegacions locals tots els que vulguin participar activament en una lluita sistemàtica i coordinada per avançar cap a la independència. Una bandera, en tant que segueix dient a Espanya que, faci totes les trampes i giragonses que vulgui, Catalunya no renuncia a la fita de república sobirana. Dit d'altra manera, si el Consell no existís ja, caldria que ara ens l'inventéssim. Les entitats civils són un complement indispensable, però cap ni una per si sola no pot tenir aquest caràcter d'institució pre-sobirana que té el Consell.

I ara anem a la qüestió de la legitimitat, que tots els puristes i tots els aixafa guitarres posen en quarantena. Ja he dit al començament que no es poden calibrar les institucions improvisades a partir de l'octubre del 17 amb els mateixos paràmetres que les normals. Per mi la legitimitat del Consell ve de dos factors. El primer és que treballa (en la mesura de les seves possibilitats, i fins ara amb èxits internacionals que li valen la rabiosa enemistat de Madrid) per aconseguir la fita que volen tots els independentistes que han anat a les manifestacions massives dels darrers anys. El segon és que aquesta legitimitat és un factor que es guanya a pols amb els resultats que vagi aconseguint (i no perquè siguin forçosament lents han de ser menys contundents). Si realment (com diuen els detractors i tots els que es miren l'actuació de Carles Puigdemont a través de les ulleres dels prejudicis personals) aquests resultats no corresponguessin a l'esperit del primer d'octubre del 17, si el Consell

“descarrilés” i es tornés un instrument més del “peix al cove” que tranquil·litzés la caverna espanyola, llavors no caldria discutir res, el Consell es marciria com el blat amb la sequera. Però com deia a un article anterior, diguin el que diguin alguns de Junts, que ja en tindrien prou amb un “peix al cove”, Puigdemont ha parlat ben clar, i és ell el que hi perdria bous i esquelles amb la giragonsa que li volen encolomar. I mentre aguantí ferm el seu difícil camí ple d’espines, ell i el Consell, sigui aquest on sigui, es mereixen el suport de tot l’independentisme.